

Sygn. akt II Cz 176/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika A. U. na postanowienie Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 19 stycznia 2015 r., sygn. akt I Co 1155/14

w sprawie z wniosku wierzycielki U. U.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich – M. K. / Km 2114/14 /

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika A. U.. Sąd wskazał, że wierzycielka wniosła o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonym w S.. Komornik natomiast nie prowadzi egzekucji w inny sposób niż ten wskazany we wniosku o wszczęcie egzekucji. Z tego też względu argumentację dłużnika, co do konieczności wyboru innego, najmniej dolegliwego sposobu egzekucji, w ocenie Sądu, należało uznać za chybioną. W kwestii stanowiska skarżącego, że nie dał on powodu do wszczęcia przeciw niemu postępowania egzekucyjnego Sąd zważył, że dłużnik nie kwestionował istnienia tytułu wykonawczego oraz tego, że bezskutecznie upłynął termin płatności trzeciej raty na rzecz wierzyciela. Nie można też przyjąć, aby jednostronne oświadczenie dłużnika, iż z obowiązku zapłaty kolejnej raty wywiąże się w ustalonym przez siebie, wydłużonym terminie, było dla wierzyciela lub komornika wiążące. Zdaniem Sądu, wierzycielka miała pełne prawo, aby zwrócić się do organu egzekucyjnego o wyegzekwowanie przysługującej należności, tym bardziej, że nie wywiązał się ze swojego obowiązku ani w terminie wskazanym w treści ugody, ani też w przez siebie ustalonym.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik zarzucił naruszenie:

1. art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz art. 770 kpc w zw. z art. 799 § 1 kpc, polegające na uznaniu, że zasadne było zastosowanie środka egzekucyjnego w postaci egzekucji z nieruchomości, a w konsekwencji obliczeniu zawyżonej opłaty egzekucyjnej stosunkowej według stawki 15% zamiast 8%;
2. art. 49 ust. 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, poprzez jego niezastosowanie i uznaniu, że wierzycielka celowo wszczęła postępowanie egzekucyjne, a w konsekwencji odmowie obciążenia jej kosztami postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez zmianę ustalonej przez Komornika wysokości opłaty egzekucyjnej na kwotę 4.635,87 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Nie sposób przyjąć argumentacji skarżącego, zawartej w uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżonego, a w swej istocie zmierzającego do bezskutecznej próby wykazania niecelowości wszczętej egzekucji. Tytułem wykonawczym, na którym oparto wniosek egzekucyjny była ugoda sądowa, w której to dłużnik zobowiązał się do zapłaty 270.000 zł na rzecz wierzycielki w 5 ratach. Już w przypadku drugiej raty, dłużnik dopuścił się opóźnienia, o którym, jeszcze przed upływem terminu powiadomił wierzycielkę. Wobec powyższego, przyjąć należało, że skoro płatność trzeciej raty została określona na dzień 30 września 2014 r., pomimo prośby do przesunięcia tego terminu o miesiąc / który i tak przez dłużnika nie został zachowany, gdyż ratę tą uiscił dopiero 18 listopada 2014 r. /, wierzycielka miała pełne prawo do wystąpienia w dniu 30 października 2014 r. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Brak jej reakcji na prośbę nie można natomiast odczytywać, jak chciałby to skarżący, do możliwości dobrowolnego, w wyznaczonych przez siebie jednostronnie terminach, spłaty należności. Wobec powyższego, zarzut niecelowości wszczętej egzekucji należało uznać za nietrafny. Również nie sposób zarzucić Komornikowi nieprawidłowe ustalenia opłaty egzekucyjnej, której wysokość znajduje uzasadnienie w treści art. 49 ust 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji / tekst. jedn.: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm./. Zarzut ten wiąże się z tym, że we wniosku egzekucyjnym wniesiono jedynie o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości, co wiązało się z koniecznością zastosowania 15% stawki. Trafnie przy tym Sąd Rejonowy wskazał na nieprawidłowość wywodów pełnomocnika skarżącego, który niezasadnie przypisywał wybranie tego środka egzekucji Komornikowi, a argumentację w tym przedmiocie Sąd Okręgowy w pełni podziela. Ponadto, wysoce wątpliwym jest powoływanie się na rzekome posiadanie rachunku bankowego ze zgromadzoną tam „znacznie wyższą kwotą aniżeli roszczenie wierzyciela”, skoro dłużnik i tak nie zachował, wyznaczonego nawet przez siebie, terminu do zapłaty należności. Nawet gdyby jednak okoliczność ta była prawdziwa, pomijając kwestię, że mógłby on przecież od razu uiszczyć tę należność, posiadając wiedzę o treści złożonego wniosku egzekucyjnego, dłużnik miał możliwość żądania zawieszenia egzekucji z tego składnika majątku, skoro w jego ocenie inna jego część w sposób oczywisty wystarczała na zaspokojenie wierzyciela / art. 799 § 2 kpc /. Nie ulega przy tym wątpliwości, że podejmowane przez Komornika Sądowego czynności miały na celu zaspokojenie wierzycielki i były zgodne z przepisami postępowania egzekucyjnego, a dłużnik dopiero po jego wszczęciu zaspokoił roszczenie. W rezultacie zatem spełnienie świadczenia przez dłużnika, bez względu czy zostało ono spełnione bezpośrednio do rąk wierzyciela czy też komornika świadczyło o skuteczności i celowości egzekucji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc orzekł jak w postanowieniu.